

SERAY ŞAHİNER

**HANIMLARIN
DİKKATİNE**

2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü
5. BASKI

can
öykü

SERAY ŞAHİNER
HANIMLARIN
DİKKATİNE

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

5. basım: Nisan 2018, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3203-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732034

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SERAY ŞAHİNER
HANIMLARIN
DİKKATİNE

ÖYKÜ

2012 YUNUS NADİ ÖYKÜ ÖDÜLÜ

♥can

Seray Şahiner'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Gelin Başı, 2007

Antabus, 2014

Reklamı Atla, 2016

Kul, 2017

SERAY ŞAHİNER, 1984'te Bursa'da doğdu, İstanbul'da büyüdü. İlköğrenimini Oruç Gazi İlköğretim Okulu'nda, ortaöğrenimini Pertevniyal Anadolu Lisesi'nde tamamladı. 2007'de İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldu. 2011'de Marmara Üniversitesi Sinema Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını tamamladı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde çalıştı. *OT* dergisinde yazdı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. 2006'da Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde *Gelin Başı* adlı öykü dosyası "dikkate değer" bulundu. 2007'de *Gelin Başı*, 2011'de *Hanımların Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014'te *Antabus* romanı, 2016'da *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017'de *Kul* adlı romanı Can Yayınları'nca yayımlandı. *Hanımların Dikkatine* kitabıyla 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler İstanbul Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi'nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri'nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü'nü aldı. Yazılarını *BirGün* gazetesinde sürdürmektedir.

İçindekiler

Ceylan Yürüyüşü	11
Fesleğen	47
Promosyon Kuralları Etiketin Arkasındadır	63
Ev Hali	89
Bikini Bölgesi	105
Dumansız Hava Sahası	123
Pencere Kenarı	133
Pamuk Prens ve Avcı	147
Kısa Metraj Rüyalar Limited Şirketi	149

CEYLAN YÜRÜYÜŞÜ

**Hanımların dikkatine;
overlok makinesi, ayağınıza geldi. Halı, kilim,
yolluk, paspas kenarına, halıfleks kenarına overlok
çekilir. Beş dakikada yapılır, hemen teslim edilir.**

Pencereler ardına kadar açıldı. Kırışıklığı, ütüye gerek kalmadan açılın diye *ıslak ıslak* asılmış tül perdeler rüzgârda salınıp pencere önündeki masada duran fesleğene çarpıyor, dantelleri, çiçeğin yeni sulanan toprağına bulanıyordu.

Pencereler ardına kadar açıldı; günlerden pazar olmadığından, Samatya sahilinde ancak birkaç mangalacı vardı.

Oysa pazar günü olsaydı... Samatya sahili piknik alanına dönmüş, evlerinden getirdikleri küçük tüp, mangal, kilim, minderle kendi yaşam alanlarını yaratan aileler, çimenlere sere serpe yayılmış olacaktı. Onlar mangal yaparken sahile bir davul zurna ekibi gelecek, her ailenin yanına ayrı ayrı uğrayarak istek türküleri çalacak, insanlar mangaldan aldıkları etleri, yanlarında getirdikleri melamin tabaklara bırakıp halaya kalkacaktı. Bu ailelerin, babalarının yanında sigara içemeyen, “komşulara gidiyorum” bahanesi olmasa işe gitmek dışında bir sebeple ev-

den çıkamayan kızları, sokak ortasında mendil sallayacak, omuz titretecek, diz kıracak, zılgıt çekecek, deniz kokusunun hiçbir vakit ulaşmadığı memleketlerinin türkülerini, denize bakarak söyleyecekti.

Banklar, sevgililer, birbiriyle buluşup bütün vakitlerini başkalarına cep telefonundan mesaj atarak geçiren ve yanındaki en yakın arkadaşı olduğunu her daim yineleyen ge kızlarca; asfaltla deniz arasında kalan kayalık, bira içen, çekirdek yiyen, denizden çıkıp güneşlenen delikanlılarca tutulmuş olacaktı. Bir de şu köşede, surun dibinde, iki bankı yerinden söküp karşı karşıya koymuş, açık havada kafa çekmeye ayrı bir boyut katan ihtiyarlar olacaktı; biri ceketinin cebinden küçük rakıyı çıkaracak, diğeri gazete kğıdına sardığı domates-peyniri, öbürü çerezi ortaya koyacak; son gelen, pilli radyosunu açacak, bu doğaya ankastre meyhanede demleneceklerdi beraber.

Günlerden pazar olsaydı *şimdi*, Reyhan Hanım, belediyenin Samatya sahiline kurduğu açık hava spor tesislerinde bu kadar rahat spor yapamayacaktı. Piknikilerin çocukları, tesisi oyun parkı olarak kullanacak, tahterevalli yerine mekik, salıncak yerine ifte salınım, kaydırak yerine ceylan yürüyüşü aletlerine binerek Reyhan Hanım'ı sırada bekleteceklerdi. Çocuklarını almak bahanesiyle spor aletlerinin başına gelen kadınlar, ayaklarında terlik, bileziklerini şakırdatarak beş dakika ifte salınım aletine binip fırsattan istifade "spor yapacak", ardından çocuklarıyla birlikte mangalın yanına dönüp domates doğramaya devam edeceklerdi. Sırayı anında başka bir ocuk kapacak, Reyhan Hanım, eşofmanlarını giyip içinde su, maydanoz suyu, yedek hırka ve havlu olan sırt çantasını alıp tempolu adımlarla buraya gelmesine, hatta saına havlu bant bile takmasına rağmen tek bir kalori atamadan evinin yolunu tutacaktı.

İstimplak söylentisi iyice yayılmadan evi elden çıkar-
maları gerektiğini düşünerek Samatya sokaklarında si-
nirle yürüyecekti. Fotoğrafçının önünden geçerken gözü
vitrine takılacak, geçen hafta kuaförden çıktıktan sonra
hazır saçı başı yapılyken, eve müşteri çıkarsa tapu işlem-
lerinde kullanmak üzere çektiği fotoğrafın camekâna
yerleştirilmiş olduğunu görünce hâlâ güzel, hatta birkaç
aydır neredeyse eskisi kadar güzel olduğunu düşünecek,
e fotoğrafçının bile gözünden kaçmamış belli ki, biraz olsun
sakinleşecekti.

Allahtan günlerden pazar değildi de Reyhan Hanım
Samatya sahilinde, ceylan yürüyüşü aletinde, zarif adımlar-
larla kalori atıyordu. Pazar günü olsa Reyhan Hanım,
birazdan kapıyı anahtarıyla açarak 20 yıldır sile sile cam-
larını, ova ova yerlerini incelttiği evine girip çantasını
portmantoya asacaktı. Spor yapıp terleyemediğinden
duş almayacak, Oriflame mümessili komşusundan alıp
oğulları ve kocası *bilip bilmeden* kullanıp bitirmesin diye
çekmedede sakladığı *toksin atmak için bire bir* yosun özlü
duş jelini de kullanamayacak; duş çıkışında bornozuyla
evde dolaşp şu dizilerdeki “orta yaşlı” kadınlar gibi gaze-
telerin eklerini keyifle okuyacak havası da olmayacaktı.

Hafta içi de bu saatte evlerinde kimse olmazdı ya, o
günlerde hem televizyonda daha güzel programlar oldu-
ğundan, hem komşu kadınlar günlerini kocalarına vakfet-
meyip toplaşp iki lafın belini kırabildiklerinden, içini
daha rahat oyalıyor, pazar günleri kadar zor geçmiyordu.

Reyhan Hanım, buzdolabı hırıltısından başka ses ol-
mayan evinin pazar dilsizliğine tahammül edemeyip te-
levizyonu açacaktı: dizilerin tekrar yayınları, futbol prog-
ramları... Reklam kuşağında “45 yaşındayım ama hiç
göstermiyorum!” diye peşin peşin konuşan, alçakgönül-
lülükten zerrece nasibini almamış bir kadın, “**Çünkü siz
buna değersiniz,**” derken o, raf ömrünü yatak odasının

çekmecesinde doldurmakta olan duş jelini düşünecekti... Yemek programında, lüks restoranları gezip kendisine sunulan yemeklere not veren gurme, “şef”e, **“Bu deniz tarağını hangi usulle pişirdiniz?”** diye sorarken Reyhan Hanım, kumandayı koltuğa bırakıp mutfağa geçecek, içine bir tutam maydanoz koyup ağzına kadar suyla doldurduğu tencereyi ocağa oturtarak altını yakacaktı. Salona geri dönerken halının kıvrılmış ucunu ayağıyla düzeltenecekti. *Eskiden halıların püskülleri olurdu.* Bunların da vardı. Lakin zordu halının püsküllerini her daim temiz tutmak. Halıdan önce, rengi dönen püsküller gösterirdi kiri, halıyı yıkarken püskülleri ayrıca defaten fırçalamak, çamaşır suyuyla silmek, püsküller saçak saçak olmasın diye kolalamak gerekirdi. Komşularının bir vakitler yaptığı gibi, kirlenmesin diye halının püsküllerini koli bandıyla kaplayıp da hatırlı misafir geldikçe bandı söken kadınlardan olmadı hiçbir vakit Reyhan Hanım. Bir gün canına tak etmiş,

**Hanımların dikkatine;
overlok makinesi, ayağınıza geldi. Halı, kilim,
yolluk, paspas kenarına, halıfleks kenarına overlok
çekilir. Beş dakikada yapılır, hemen teslim edilir.**

anonsunu duyduğu gibi, başını pencereden uzatıp içindeki overlokla mahalle mahalle gezerek bir nevi seyyar konfeksiyon atölyesi hizmeti gören minibüse el etmiş, aşağı püsküllü halde indirdiği halılarını; minibüsten, kenarına overlok çekilmiş olarak geri almıştı. Kimse fark etmemişti zaten evde. *Demek* onca yıl bu püskülleri *boşuna* ovmuştu.

Bugün günlerden pazar olsaydı hâlâ, Reyhan Hanım koltuğa oturur, bir süre kumandayı arar, her zamanki gibi minderlerin arasına sıkışmış bulur, kanalı değiştirir-

di. Bir Türk filmi çıkardı televizyonda: “SÜRTÜK”. Başrolde, *Türkân’la Cüneyt*... Pek beğenirdi *Cüneyt*’i Reyhan Hanım gençliğinde... Kendisi de gözlerini makyaj hilesiyle büyültür, *Türkân* olmaya öykünürdü. *Benzetirlerdi de*... Onun için ne *Türkân Şoray*’ın “Şoray”lığı ne *Cüneyt Arkın*’ın “Arkın”lığı; *Cüneyt*’le *Türkân*’dı onlar. Ama Ekrem Bora, “Ekrem” değil “Ekrem Bora”ydı. Kötülerle arasına mesafe koyardı. Annesi de kızdı mı “Sürtük” diye bağırmasaydı Reyhan’a...

Bu filmde *Türkân*, elinde tefiyle eteklerini savura savura şarkı söyleyerek para toplayan bir kenar mahalle gülüydü. Reyhan Hanım, eline hiçbir vakit tef almamıştı böyle. Babası n’apardı adamı!.. Bir günden bir güne kimseye sesini yükselttiği duyulmamıştı ya, evde annesi tarafından sıkça dillendirilen bir “babam n’apar adamı!”dır alıp yürümüştü. Okutmamışlardı ama olsun, güzeldi ya... 17’sindeydi bir vakitler, *Türkân* gibi yüksek topukluları giyip yürüdü müydü... *E bakarlardı*... *O Türkân’sa* kendisi de Reyhan’dı *en nihayetinde*... Mahallelerinde *Cüneyt* kadar yakışıklısı yoktu ama tabii kısmeti bu mahalleden çıkmayacaktı. Bir gün, hiç ummadığı anda, hayallerindeki adamla karşılaşacak ve adam kendisine ilan-ı aşk edecekti.

CÜNEYT

Hem de ilk günden beri delicesine!

Daha Samatya’ya ilk istimlak gelmemiş, doğup büyüdüğü evin yerine Samatya Sosyal Sigortalar Hastanesi yapılmamıştı. 12’sinde Nebiha Hanım’ın evine yatılı bakıcı verdi Reyhan’ı, babasıyla *anası olacak* kadın.

İyi kadını Nebiha Hanım. *Bir de yatalak olmasaydı*... Zenginlerdi de ne oluyordu sanki; işte Nebiha Hanım, bu kadar kristal avizenin, ipek halının, pencereden

görünen deniz manzarasının içinde... *En azından büyük abdeste kendi çıkabilseydi...* Yatağa işediğinde temizlemek bir dereceydi ya... Kıvranıyor, çıkamıyordu bir türlü “büyük abdeste”. Nebiha Hanım, zengin olduğundan olacak, sıçmaz, büyük abdeste çıkardı. Sırf para aldığı için değil, para kendisine gelmiyordu ki, annesinin eline sayılıyordu aydan aya; acıdığı için sokuverirdi parmağını kadının makatına Reyhan, o zaman yattığı yerden “büyük abdeste çıkar”, rahatları Nebiha Hanım; “Allah razı olsun,” der, utanır, yüzünü çevirirdi. Çabucak çarşafı değiştirir, ellerini uzun uzun yıkar, kolonyayla ovardı Reyhan. Tekrar yıkar, tekrar kolonyalardı ya, boşuna; Reyhan yanına döndüğünde, bu sefer de altına işemiş olurdu Nebiha Hanım.

Annesi de Nebiha Hanım’ın gelinine temizliğe gidiyordu o vakitler; annesinin anlattığı, Reyhan’ın da ara sıra görüp fark ettiğince, *pek melanet bir şeydi* gelin. “Sonradan olma hanımlık bu kadar olur,” diyordu annesi. Bakmamıştı kaynanasına... Manikürlü elleriyle bok temizleyecek değildi ya kadın, Reyhan vardı....

Sevmiyordu annesini Reyhan. Dört çocuk doğurduğu, hiç saçını okşamadığı, okuldan alıp Nebiha Hanım’ın yanına verdiği –evet, matematiği zayıftı ama resim iş ve müzik derslerinde çok başarılıydı; “pekiyi”ydi hatta–, yatakları abisine ve ablalarına verip kendisi 15 günde bir eve gittiğinde bunak babaannesinin yanında yatırdığı için... Sevmiyordu. Olsun; babaannesi de bakkaldan alıp sandığında sakladığı bisküvileri yalnız kendisine veriyordu ya...

Allah nur içinde yatırsın, *orospunun önde gideniydi* annesi... Öyle tülbentini boynunda sıkılayıp gözü yerde işe gidip gelmekle olmuyordu namus... Babasının Ankara’da yaşayan bir askerlik arkadaşı vardı: *Mahmut Amca*. İstanbul’a geldiğinde Reyhanlarda kalırdı. Kocasını “Ne

yemek var?” diye sorduğunda, sabahtan mutfak parası bırakmadıysa elini beline koyup, “Valla fikis mönü, eşek siki yaş pancar,” diyen annesi, Mahmut ve ailesi geldiğinde o günkü işini çabucak bitirip dolu filelerle eve gelir, yahniler, yalancı Çerkeztavukları, patlıcan ezmeleri hazırlar, hatta yeşil salatanın üzerine, domates kabuğundan gül, limon kabuğundan civciv bile yapıp kondururdu. Daha origami sanatından Türkiye’de kimsenin haberi olmadığı yıllar... Büyükler masaya oturur, evin ve Mahmutların çocukları sehpa da yerdi. Gözü yoktu zaten Reyhan’ın... Kendisi Nebiha Hanımlarda ne isterse *en lüksünden, en çeşidinden* yiyebiliyordu. *Hem* annesi gibi orospu değildi Nebiha Hanım; Reyhan’ın sevdiğini fark ettiği beyaz, *küçük küçük* lokumlardan bol bol aldırıyor du. *Koska Helvacısı’ndan*. İlk vakitler gümüş kâseden üçer beşer avuçlayıp ağzına attığı lokumları, sonraları aynı şevkle yiyememeye başladı Reyhan...

... Çarşafı değiştiriyor, ellerini dakikalarca yıkıyor, kolonyalıyor, tekrar yıkıyor... neredeyse bütün Samatya sahiline vuran güneş kadar ışık alan bembeyaz mutfağa girip üzerine beyaz dantel örtü serili gümüş tepsiye konulmuş nakışlı gümüş lokumluğun içindeki beyaz lokumların başına geçiyordu. Tam elini lokumlara daldırarakken duraklıyor, burnuna götürüp kokluyordu. Pis miydi hâlâ elleri?.. Yıkamıştı da... Bu evdeki her şey ya gümüşü ya beyazdı da... Nebiha Hanım ne diye büyük abdeste kendi başına çıkamıyordu *sanki*...

Gümüş şeker maşasıyla aldığı bir lokumu ağzına atıp tatsızca geçiyordu içeri... Nebiha Hanım, ağzının kenarındaki hindistancevizlerinden Reyhan’ın lokum yediğini anlar, “Ağzını sil de bana kitap oku,” derdi. İyi kadındı, Reyhan’ın okurken içlenmesinden Kemalettin Tuğcu sevdiğini anlamış, oğluna yeni Tuğcu kitapları sipariş etmişti. *Bir de bunak olmasaydı*... Zenginler için de

fakirler için de “bunak”, “bunaktı” o vakitler. Şimdi olsa o sosyal sınıfa mensup biri ancak alzheimer olabilir. İlk çocuğu bebekken ölünce esereklenmiş, oğluna hamileyken de albasmıştı. Yalnız yatarsa birinin gelip kendisini öldüreceğine inanıyordu. “Kayınpederim ölüp kendini kurtarmış, karısının derdi de bize kaldı,” diyordu gelini. Sevmiyordu onunla yatmayı Reyhan... Nebiha Hanım, Reyhan yanından kalkacak olursa hemen fark etsin diye elini tutuyordu uyurken. Mızıkmayı da seven bir kadındı; oğlunun geleceği günler kendini mahsus yere atar, “Bu kız beni itti,” derdi. O da babaannesi gibi gece altına *işeyip işeyip* suçu Reyhan’a atıyordu.

“Ye,” derdi Nebiha Hanım, “bol bol ye, fakirler ne kadar yerse yesin doymaz.” İnadına yemiyordu. Fakir sayılmazdı ki Reyhanlar. Nebiha Hanımların mutfağı kadar da olsa bir evleri vardı. Fakir diye Kemalettin Tuğcu romanlarındaki çocuklara denirdi. Ama burada çalışıyordu işte... *Öz olacak* annesi, Kemalettin Tuğcu kitaplarındakilerden bile üveydi ona göre.

Bir gün Mahmut *Amca* yalnız gelmişti. Annesi ertesi günü, “Hava güzel, çocukları denize götürüyüm,” demişti kocasına. Reyhan’ın babası işe gideceğinden Mahmut’a, “Hanımla çocukların başında duruversen,” demişti. “Gitmesin kadın başına...” Annesi piknik tüpü, çaydanlığı, evde yaptığı köfteleri, dolmaları, kızartmaları, kısırı kaplara koymuş, her birinin elinde birer poşet, gitmişlerdi sahile. Bir güzel piknik yapmış, doyasıya yüzmüşlerdi. Reyhan’ın denizden erken döneceği tutmuş, ağaçların arasında Mahmut *Amca*’sıyla annesini el ele yakalamıştı.

... Nebiha Hanımların evindeki kütüphanede, kitapların arkasına saklanmış kitaplar bulmuştu bir gün, kapaklarında çıplak kadınlar vardı. Çocuk sayılırdı ama bunları okumanın “yasak” olduğunu sezmişti... Zaten

arka kapaklarında, “18 yaşından küçüklere satılmaz” yazıyordu; “Resimli seks romanları dizisi”, üç tane vardı: “Papaz”, “Şehvet Plajı” ve “Erkeksiz Yaşayamam”. İçeriden Nebiha Hanım çağırınca kitapları rafa bırakıp yanına gitmişti ya, merak ediyordu. O çıplak kadınlar herhalde annesiyle babası bazı akşamlar yatak odası kapısının penceresine battaniye gererek ne yapıyorsa onu yapıyordu. Gece, Nebiha Hanım uyuyunca yanından kalkıp “Şehvet Plajı”nı yarısına kadar okumuştur dedirgince: Çok çirkin bir kız olan Lise, türlü estetik ameliyatlara güzelleşerek erkeklerin peşinden koştuğu bir kadın haline geliyordu. Tavladığı yaşlı, zengin bir adamın metresi olan Lise, adını Andrea olarak değiştiriyor, sevgilisini de önüne gelenle aldatıyordu. *Bu Andrea Neriman Köksal* falandı herhalde. Zavallı hizmetçi kızı bile –bu da Hülya Koçyiğit olmalıydı– çıplaklar kampında zorla soyuyorlardı ki *Hülya* çıplak görülemezdi. “İyiler” soyunmazdı. Gene göremedi Reyhan. *Ahlaksızlar* tam hizmetçinin kıyafetlerini parçalarken küt diye bir ses geldi içeriden. Nebiha Hanım kendini yataktan aşağı atmıştı. Kitapları yerine koyup Nebiha Hanım’ın yanına koştu.

Annesiyle *Mahmut*’u el ele görünce... Demek “erkeksiz yaşayamayan” annesi, “şehvet plajı”nda bu kart “papaz”la... *Evet evet*, orospuydu annesi. Annesiyle Mahmut, izlendiklerini fark edince hemen toparlanmış, Reyhan bir şey söylemeden kinli kinli bakıp oradan uzaklaşmıştı. Sonradan annesi “Biz de Mahmut Amcanla kardeş kardeş oturuyorduk,” dedi. Babasına söylemedi Reyhan. Ne söyleyecekti! O yaştaki kızını el kapılarında çalıştıran adama, oh olsun...

Nebiha Hanım’ın oğlu, raftaki yerlerinin değiştiğini fark edince kitaplarını alıp Reyhan’a da *manalı manalı* bakmıştı. Evet, büyüyordu Reyhan, güzelleşiyordu... Beğenildiğini anladı tabii ama bu Ekrem Bora müsveddesi-

ne yedirmeyecekti kendini –gerçekten “Sürtük” filmindeki Ekrem Bora gibi puro içiyordu adam, yalnız fötr şapkası yoktu–; o, Türkân olup Cüneyt’le mutlu olacaktı.

Nebiha Hanım’ın gelini de Ekrem Bora’nın filmdeki sevgilisi Ferah Nur gibi sonradan görmeydi. Ama sezgileri kuvvetliydi. Bir süre sonra hiç âdeti olmadığı halde kocasıyla birlikte Nebiha Hanım’ı ziyarete gelmeye başlamıştı. Yalnız mı yollasaydı kocasını körpe kızın yanına? Yok artık! “Namus namus diyenden korkacaksın asıl, mezhebi geniş bir aile olmasa bu yaşta kızı yatılı çalıştırır mı?” Reyhan’ın annesi de kendisine geliyordu temizliğe... Hırsızlığı yok diye tutuyordu ya, gözü göz değildi kadının. Reyhan da biraz serpildi mi iti uğursuzu toplardı evin önüne... Ona yol verip şöyle yaşı kemale ermiş bir kadın almak lazımdı işe... Reyhan, gelinin dediklerini mutfaktan duymuştu: Bu kadın neymiş ki gençliğinde! Zengin aileye gelin gireceğim diye paspasta az sürünmemiş, anlatıyordu komşular. Kocası, “Annesi kaç yıllık emektarımız, buraya başkasını alacaksak kızını da bizim eve alalım, annesiyle gelir gider,” demişti de karısıyla arasında sürtüşme bile çıkmıştı.

FERAH

Aaa ne oluyor buna bu akşam böyle?

EKREM

Olan şu: Son zamanlarda sıkılaşmaya başladın, iki alkış birkaç çiçekle ne oldum delisi kesildin başıma; kaçtır söylüyorum züppelik yapma böyle, zaten suyun kaynıyor.

FERAH

Hıh! Ben de bayıldım, zor bulursun

benim gibisini. Aman ne iğrenç şey, ne bakıyorsun, yalan mı? Ne diye sokarlar bunları böyle yerlere bilmem ki, şarkıcı olmamdan utanıyorum.

EKREM

Utanma, hiç fark yok aranızda.

FERAH

Ne? Bu sürtükle mi bizim aramızda fark yok?

EKREM

Evet, şans sana gülmüş, ona gülmemiş, o kadar. İstesem, onu da üç günde meşhur ederim.

FERAH

Bunu mu? Bundan ne olurmuş?

EKREM

Senin gibi meşhur bir saz sanatkârı; onun için fazla baş ağrıtmaya da kes!

Ne Nebiha Hanım'ın gelini saz sanatkârı ne oğlu meşhur gazino sahibi Ekrem'di. Ama adam, isterse Reyhan'ı da üç günde karısı gibi hanımefendi yapacağını ispata baş koymuştu sonraları... Bir seferinde "İzin gününde çarşıya çıkıp üstüne başına bir şeyler alalım," bile demişti.

EKREM

Al bunu, üstünde adresim yazılı, yarın bana gel.

Bir adamı onun hem annesi, hem sevgilisi, hem metresi, hem en yakın arkadaşı, hem kızı, hem de inşallah karısı olabileceğine inandırmak; işte asıl kadınlık buydu Ayşe'ye göre. Mehmet'i başka kadınlarla yatmaktan alıkoymak biyolojik bir meseleydi, ama onu hayatında başrol oynayacak başka kadınlardan vazgeçirmek, bir kampanya gerektirirdi.

Okurlarımızın severek okuduğu Seray Şahiner'in *Hanımların Dikkatine* adını verdiği bu kitabında aynı günde geçen dokuz öykü yer alıyor. Filmlerden öğrenilen aşk, masallardan kurgulanan gelecek; reklam kampanyalarının sunduğu ilişki modelleri, pozitif düşünce kitaplarının aktardığı iyimserlik; sağlık formlarının sorguladığı cinsellik; banka müşteri hizmetlerinin belirlediği "memnuniyet" kriterleri, GSM operatörlerinin modellediği "iletişim"den kotardıklarıyla kendilerine bir hayat biçmeye çalışan kadınlar... Okuyunuz; hanımların dikkatine sunulan bir şey tüm insanlığa sunulmuştur ne de olsa.

